BUREEL EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
— (Naaml. Maatsch.) —
TONGEREN.
Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
15 centiemen het nummer.
Postcheks rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN :
Voor de aankondigingen buiten de provinciën Limburg en Luik, wende men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL ; 8, Place de la Bourse, PARIJS en 6, Bream's Buildings, LONDEN. E. C. 4.

TONGEREN, 19 AUGUSTUS 1922.

Voor de Meisjes!

Lieve meisjes, luistert goed !

Gij zijt op het punt in het huwelijk te treden, ofwel gij denkt er aan eenen man te kiezen, die uwe trouwe gezel in het leven moet wezen.

Och ! gij moet daarom niet blozen ofwel verstoord een boos gezichtje zetten.

Luistert naar hetgeen hier volgt, want het moet strekken om u gelukkig te maken ; het moet u dienen om wel te varen.

Wanneer gij nog geenen verloofde hebt, — wat misschien wel spoediger komen kan dan gij meent — gaat er toch geenen zoeken, want het is aan u niet eenen man te kiezen, die lummel zelf moet het werkje verrichten ; dat wil zeggen : de man moet de vrouw opzoeken, die hem passen kan. Daarom, lieve meisjes, moogt gij u wel vertoonen opeerl kewegen en plaatsen, netjes gekleed, volgens uwen staat, hoor ! en zedig van houding en doenwijze, doch het hooi moet niet achter den wagen loopen.

Wees niet behaagziek en grillig ; maar tracht zooveel mogelijk verstand te gebruiken en vooral poogt toch nooit eenigen jongeling verleidelijk aan te lokken, lichtzinnig weg en zonder na te denken op hetgeen gij doet.

Gij moogt niet vergeten, juffertjes, dat uwe macht zeer groot is, zoo groot zelfs dat menigvuldige ongelukken reeds genoegzaam hebben bewezen hoe gevaarlijk het is deze macht te misbruiken.

Meisjes, die trouwen wilt, luistert naar uwe geliefde moeder en hoort wat zij u zegt. Zij heeft geleerd wat getrouwd zijn is en zal het u in het gaatje van uw oor wel fluisteren met nadruk en klem, omdat gij het voor altijd in uw binnenste zoudt bewaren en nu ten nutte maken.

Wanneer uwe goede moeder, uwe brave ouders, u een jongelign voorstellen die uw verloofde worden kan, houd u eenvoudig en natuurlijk, ongekunsteld in woorden en daden ; laat u kennen gelijk ge zijt, zonder uwe bekwaamheden, uwe gaven te overdrijven, zonder uwe kleine gebreken te verduiken ; dan zal de jonge snaak in staat gesteld zijn beter te oordeelen of gij hem passen kunt, of hij in staat is uw geluk te bewerken.

En gij, meisjes, die eenen verloofde hebt, gij die met eenen aanstaanden echtgenoot verkeert in deugd en eer, gelieft toch in acht te nemen dat gij niet dwaas moogt handelen en den man uwer keuze uwe overmacht door allerlei grilletjes en willetjes niet moogt laten gevoelen.

Meisjes houdt met geenen braven jongeling den gek, die u zijn hert verpand heeft en aan wien gij in ruil zoete beloften hebt gedaan.

Daar komen onheilen uit voort ; zeer beklagenswaardige daden zijn daar noodlottig het gevolg van en doen wel soms zwaar berouw in een vermorzeld hartje dalen...

Wien zult gij uwe hand toereiken?

Welken man zult gij tot uwen echtgenoot aannemen ?

Luistert, lieve meisjes, en onthoudt het goed.

Hij moet volstrekt niet schoon wezen van gelaaten gansch voorkomen. Geenszins moet hij rijk zijn en evenmin is het noodig dat hij een buitengewoon verstand bezitte om u gelukkig te maken.

Maar wat hij hebben moet, is vooreerst het vroom gevoelen in het hert, dat rechtschapen moet zijn en vatbaar voor het edele en schoone, voor het nuttige en goede.

Zijnen geest moet verrijkt zijn door de hem noodige kennissen volgens zijnen staat, en zijne ziel moet zooveel mogelijk door wilskracht zijn versterkt.

Die jonge man moet u niet alleenlijk beminnen omdat gij schoon en lief zijt, maar bijzonderlijk omdat gij verstandig weet te handelen en door goedheid van inborst, minzaamheid van omgang — ongekunsteld en daardoor des te bekoorlijker, — eenen diepen indruk op hem vermoogt te maken.

Meisjes, die trouwen wilt, handelt dus niet lichtzinnig, want het huwelijk is voor u bijzonderlijk een allergroote stap in 't leven en er hangt van af, of gij al of niet eene gelukkige vrouw des huisgezins, ofwel eene beklagenswaardige martelares zult worden.

Lieve meisjes, denkt daarop !

Jan en Door.

(Jan, een boer, en Door een student, samen in den trein).

Door. — Gij zijt ook op onze vlaamsch vooruitstrevende vergadering geweest, Jan ?

Jan. — Ja, menheer, ze hadden gezegd dat wij daar allen moesten heengaan, voor onze belangen, maar ik beken dat ik niet veel versta van al dat lawaai en dat ik daar niets van onze boerenbelangen gehoord heb.

Door. — Dat zijn de belangen van iedereen Jan, vlaamsche grieven.

Jan. — Grieven ? Ja dat de prijs der veulens maar steeg en dat de brouwers maar beter bier brouwden.

Door. — Daarmée zal nooit uw naam schitteren in de latere geschiedenis van Vlaanderen.

Jan. — En altijd slecht bier drinken ?... Nu luister, student : Om mijn naam te doen schitteren behoef ik geen revolutie te maken. Mijn naam *Jan* schittert al lang. Want er zijn veel beroemde Jannen : Jan Brijdel — graaf Jan — Koning Jan, enz., zonder te spreken van Jan Doore die dikwijls vermaand wordt. Nu mijn naam is *Jan*, en deze naam is beroemd en blijft beroemd.

Door. — Ja maar, gij zijt maar Jan de boer en ik zie het gij blijft een boer.

Jan. — Ho, Mijnheer wil de boeren beleedigen. Is het dan maar om ons voor den aap te houden dat gij op uwe vergaderingen de boeren en den boerenstand voor zoo deftig uitroept ? Nu ben ik maar een boer voor u en blijf een boer omdat ik niet gedwee met uwe zienswijze meede ga.

Door. — Maar Jan dat meen ik zoo niet. Hebt gij ons dan niet hooren donderen tegen de aristocraten en de franskillons ?

Jan. — Aristocraat ? Wat kan mij dat schelen ? dat ken ik niet. Waarvandaan kom dat woord ?

Door. — Luister, volgens onze professor zegde komt dat van het grieksch *aristos* ; nu aristos is de overtreffende trap van *goed* en beteekent dus : het beste. Maar dat wordt verdraait.

Jan. — Hee ! Daar werden al veel meer woorden verdraaid op die vergadering.

Door. — Och, gij verstaat mij niet, Jan ; dat woord is van zijne eigenlijke beteekenis verdraait. Tegenwoordig wil dat zeggen een mensch die een kasteel bewoont, die fransch spreekt en toch beweert vlaamschgezind te zijn, die zijne kinderen doet fransch leeren, die wat meer wil te zeggen hebben en de anderen dom heet.

Jan. — Ewel dan zijn er veel aristokraten die hunnen naam aan de anderen geven en zij zijn het in den verdraaiden zin. Al die sprekers die ik gehoord heb, en eenigen in 't bijzonder die ik ken willen alles te zeggen hebben terwijl zij ons voor dom houden ; ik heb ze hooren fransch spreken onder malkander ; zij doen hunne kinderen fransch leeren overigens als ik wil de punten op de i zetten dan kan ik heel aardige bijzonderheden daarvan vertellen. Doch dat zij tot hier toe nog niet alleen een kasteel bezitten met park en jacht, dat is waar. Evenwel.

Door. — Och, Jan, jongen houdt u aan uwen ploeg.

Jan — Goed, maar waarom, verduiveld, roept gij ons dan op naar uwe vergaderingen ? Evenwel, als ik mij maar aan mijnen ploeg houd, en niet meedoen voor revolutie sta ik al seffens bij u lui opgeteekend als aristokraat en franskillon.

JAN DE BOER.

De Postrijder houdt vol.

« Ons Limburg » maakt zich met het volgende fraaie stukje af van onze jongste opmerkingen omtrent de richting, die in dat blad steeds meer duidelijk wordt :

De Postrijder herbegint.

Na erkend te hebben dat vroeger de kiezers wierden omgekocht met pinten bier valt hij deze week weer « Ons Limburg aan, omdat wij langs sociale organisaties het volk voorlichten en leiden naar de kristene solidariteitsgedachte. « De Postrijder » zou willen Paus zijn en « Ons Limburg » en heel de kristene sociale actie in de ban te slaan. Nu dat is hij helaas niet.

Wij hebben in de laatste voeling met « De Postrijder » vernomen hoeveel lezers hij nog telt ; wij zijn nu tot het besluit gekomen dat het de moeite niet waard is ons nog verder met zijn gebazel in te laten.

Da wijze waarop « Ons Limburg » deze polemiek behandelt, pleit niet voor den ernst van dat blad in zake deze zoo gewichtige beginselvragen, noch voor veel eerbied jegens zijn lezers.

Eene geheel valsche beschuldiging van « Ons Limburg » laten wij niet doorgaan. Wij vallen het blad *niet* aan, « *omdat het langs sociale organisaties het volk voorlicht en leidt naar de kristene solidariteitsgedachte.* » Neen, dat onschuldig en zegenrijk bedrijf, door de Pausen aanbevolen, zouden wij alleen maar kunnen prijzen. Maar wij hebben doen uitkomen, *dat de sociale organisaties worden geëxploiteerd voor politiek ; dat « Ons Limburg » ontkent dat het privaat eigendomsrecht een natuurrecht is ; en dat het de gelijkheid der standen verkondigt ; een en ander in strijd met de Kerkelijke voorschriften en uitspraken.* Zoo iets noemt « Ons Limburg » schilksch weg : « het volk leiden naar de solidariteitsgedachte ! » *Wij* noemen het : « communisme verontschuldigen en klassenstrijd aanwakkeren »

Het is onze zaak niet, of « Ons Limburg » zich « verder met ons gebazel niet wil inlaten ». Wij hebben niets gedaan dan ons zorgvuldig aan de Pauselijke uitspraken te houden. Wil « Ons Limburg » dus doen uitkomen, dat het des Pausen woorden als « gebazel » opneemt ? Juist daarop zullen wij letten, als katholiek blad ; hetgeen volgens Pius X en Benedictus XV van de katholieke journalistiek wordt verwacht.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Hoe Duitschland handelt. — De « Temps » herinnert aan de wijze, waarop Bismarck na de debacle van 71, het vlot zijn schuld betalende Frankrijk behandelde.

Duitschland, zegt de « Temps » aan het slot van haar artikel, vraagt thans geen enkele storting in geld te doen, gedurende twee en half jaar. Het heeft in zijn Reichswerhr en in zijn politie het kader weten te behouden voor een machtig leger. Het wemelt van militaire of zoogenaamd sportieve vereenigingen Het bezit chemische nijverheden, die schrikwekkende verrassingen kunnen baren en het is opnieuw begonnen vliegtuigen te bouwen, die even goed als militaire dan als handelsvliegtuigen kunnen dienen.

De Duitsche regeering is uiterst zwak, zoozeer, dat een afdeeling van Beieren haar het hoofd kan blijven bieden.

Een voortdurende, steeds heviger wordende strijd, gevoerd door middel van dagbladen, boeken en vergaderingen zet het Duitsche volk tegen Frankrijk, en tegen Frankrijk alleen op.

En een der voornaamste Duitsche dagbladen, woordvoerder van de menschen, die in Duitschland de werkelijke macht in handen hebben, stelt openlijk voor zich bij Engeland aan te sluiten om oorlog te voeren tegen Frankrijk. En zou Frankrijk, behandeld als het gedaan is in 71, behandeld als het wordt in 1922 dan nooit het recht hebben om te handelen ?

In plaats van te keer te gaan tegen de eenvoudigste « sancties », deden de Duitschers beter Bismarck te herlezen.

Wij Franschen hebben ons zijn theorieën niet eigen gemaakt. Wij hebben zijn voorbeeld niet gevolgd.

Wij hebben geen duim van het Duitsche gebied genomen. Maar daarom moet men nog niet gelooven, dat men onze schuld verlering maar onbepaald kan bespotten en onze veiligheid bedreigen. Voor de volken evenals voor de personen bestaat er een recht, dat geen enkele bepaling ongedaan kan maken : het recht van wettige zelfverdediging.

— *Een geraamte ontdekt.* — Op den zolder van een gebouw van de centrale der militaire magazijnen te Porc-Sec bij Orleans, vond men gisteren een geraamte te midden van konservenbussen, ledige flesschen en allerlei voorwerpen. In de borstkas huisden ratten.

In bedoeld gebouw werkten tijdens den oorlog Chineezen, Russen en Duitsche krijgsgevangenen. Is het één hunner die op den zolder gestorven is ? Naast het geraamte stond een armzalig bed.

Een onderzoek is ingesteld naar deze geheimzinnige zaak.

Algerië.

Dertig duizend hectaren bosch verwoest. — Een hittegolf brengt op 't oogenblik geweldige schade toe aan den wijnoogst.

Nog enkele dagen en men had de druiven kunnen plukken, maar de siroco (beete Z. O. wind) gaat voort met zulk een hevige kracht te blazen, dat op sommige punten der kust, in het gebied Bone, de thermometer in de schaduw schommelt tusschen 40 en 41 graden.

De hitte wordt vergezeld door geweldige branden, die de schoone en uitgestrekte bosschen verwoesten. De oppervlakte der reeds afgebrande bosschen beslaat 30.000 hectaren, waaronder de bosschen van Beni Solot, Chelten, Boe Abed, Boe Redine, Kef Djermel zijn.

Een onderzoek werd ingesteld en men heeft een inlander gevat, die een brij op zich droeg die hem aanzette, de bosschen in brand te steken.

De garnizoenen van Bône, Soekaroesen Localle werden ter plaatse gezonden met vrachtauto's, om het vuur te bestrijden. Van af kaap Rosa tot aan de eerste uitloopers van het Edeoghgebergte, is de hemel rood van het hevige vuur.

Amerika.

Acht jaar in mannenkleeren. — Onlangs hebben wij de geschiedenis vermeld van een vrouw, die er in geslaagd was zich een paar jaar lang voor man uit te geven en zelfs een « huwelijk » te sluiten. Thans maken de Amerikaansche bladen melding van een 25-jarig meisje, een zekere Florence Gray, die te Philadelphia bijna acht jaar in mannenkleeren heeft rond geloopen. Het meisje, de dochter van een advokaat, kreeg schik in de mannenkleeding na een zeiltocht, waarbij zij mannenkleeren had aan gehad. Zij nam den naam aan van « John Mc Connel » en verkreeg een positie als bestuurder van een vijf ton zwaren motorwagen Nadat zij bevorderd was tot « voorman » werd zij de leider van een bende ruwelingen, die bekend stond onder den naam van de « IJzeren Bende », welker vele leden zij met haar vuisten in bedwang hield ; zij verkreeg daardoor den bijnaam van « Battling Kid Mc Connel ». Later « verloofde » zij zich snel achter elkaar met verscheidene meisjes, velen van wie zij het hart brak. Zij kreeg ook een zekere beroemdheid door het overzwemmen van de Delawarerivier. Dezer dagen ontmoette zij op straat een vroeger lid van de « IJzeren Bende », die haar onverwacht beetgreep en haar door een slag in het gezicht bewusteloos sloeg. De politie kwam toen tot de ontdekking dat « Battling Kid » een meisje was.

Italië.

Oudheidkundige vondsten. — Nabij Tropia, in Calabrië, is bij opgravingen een begraafplaats aan het licht gekomen, die moet dagteekenen van omstreeks 700 v. Chr. Reeds zijn 60 graven, van steenplaten vervaardigd, ontgraven. In de graven zijn allerlei versierselen, gebruiksvoorwerpen en aardewerk aangetroffen, die mogelijk maakten den ouderdom van de vondsten te bepalen Men ziet er werk in van de Bruttiërs — voorloopers van de huidige bevolking van Calabrië.

Rusland.

Reeds duizenden ziektengevallen. — De « Izwestia » bericht, dat de cholera-besmetting in Zuid-Oost Rusland zich steeds uitbreidt. In het Dondistrikt zijn in de laatste week van de Julimaand 1800 ziektegevallen vastgesteld, in het Koebano Tsjernomoryski distrikt 1789, in Odessa 391 en Astrakan 49 gevallen. Te Omsk, Bernaul en andere steden van Siberië neemt de ziekte steeds toe.

Afgaande op mededeelingen van het volkskomissariaat van gezondheid zijn van 1 Januari tot 25 Juli 27,315 ziektegevallen vastgesteld, waarvan in Oekrajina 15,000, in Midden Rusland 6,200 en in het Kaukazusgebied 1034 gevallen.

Gemengde berichten

Premiën voor huizenbouwers.

Eerlang verschijnt het Koninklijk besluit tot regeling van de premiën toe te kennen aan de 10.000 personen, die binnen de 18 maanden na de verschijning van het besluit een huis doen bouwen. Met dat doel werd een bijzonder krediet van 5 millioen frank uitgetrokken.

De volgende premiën worden uitgeloofd :

a) 3000 fr. voor de gemeenten met meer dan 60.000 inw. ; waarde van het huis 25.000 frank.

b) 2500 fr. voor de gemeenten met 15.000 tot 60.000 inw. ; waarde van het huis : 20.000 frank.

c) 2000 fr. voor de gemeenten met minder dan 15.000 inw. ; waarde van het huis : 18.000 frank.

Wetenswaardigheden.

Onze lezers kennen voorzeker allen den sleutel van het huwelijksgeluk, aangeduid door de beginletters van de dagen der week :

Z M D W D V Z

't geen van voren naar achter gelezen, beteekent :

Zoete man doet wat de vrouw zegt ;
en van achter naar voren :
Zoete vrouw doet wat de man zegt.

Die beginletters werden lange jaren op de zoogenaamde dominoesbrieljes gedrukt te Amsterdam.

Kongres van het Schoenvak.

De Nationale Federatie der Bonden van Schoenhandelaars en Schoenmakersbazen, heeft op 24 en 25 September den datum van haar jaarlijksch kongres vastgesteld, dat dit jaar te Luik zal gehouden worden.

Buiten de arbeidszittingen, zullen ook een plechtige ontvangst en een banket plaats vinden.

Een schoententoonstelling, die een week duren zal, wordt te dier gelegenheid ingericht, in het Sportpaleis.

Voor inlichtingen, uitnooligingen, enz., 14, Marktplein, Luik, tot den schrijver der Federatie.

Een nieuwe kapiteln van Köpenick.

Eenige dagen geleden heeft zich op het Berlijnsche hoofdbureel der politie, het volgende grappige voorval voorgedaan.

Toen eenige gevangeniswagens voor het gebouw aankwamen, zagen een paar politie-inspecteurs, die bij de aankomst weegendig waren, een streng uitziend man in burgerkleeding naast een der wagenbestuurder zitten. Zij vernamen dat de man den wagen bestegen had, toen deze voor een politiebureel in één der voorsteden gestopt had. Hij had zich aangediend als een politiechef en den wagenbestuurder den politiepenning getoond. Vervolgens had hij den politieman, die nog van de goede « oude school » bleek te zijn, gezegd, welken weg hij moest nemen en deze bevelen waren stipt opgevolgd.

Op het politiebureel aangekomen, vroeg hij onmiddelijk naar den dienstdoenden chef, aan wien hij zich voorstelde als zijnde belast met een nauwkeurige kontrool op de plaatselijke politiediensten.

Vervolgens deed hij de ronde langs de cellen, in gezelschap van verscheidene politieofficieren en onderwierp zoowat alles aan een strenge critiek. Deze gevangene had geen behoorlijk bed, geene was ziek en moest naar het hospitaal worden gebracht, een andere weer moest betere voeding hebben, terwijl hij meende, dat anderen onmiddellijk uit de voorloopige hechtenis moesten ontslagen worden.

Daarna vroeg hij tot groote ontsteltenis van de hem vergezellende ambtenaren naar den oppersten chef. Deze lag reeds te bed. Het hielp niets ; hij moest onmiddellijk voor hem verschijnen.

Toen de slaapdronken allerhoogste beambte ten tooneele verscheen, was hij het voorwerp van de heftigste verwijten en berispingen. Eén der chefs kwam op het denkbeeld, om nog eens naar den politiepenning van den heetgebakerden sinjeur te vragen en bezag den penning wat meer nauwkeurig dan zijn collega's hadden gedaan. Een glimlach verscheen een oogenblik op zijn eerst zoo ernstig gelaat. Maar ook slechts een oogenblik. Want dadelijk was hij weer de strenge politieman in functie, die den brutalen indringer bij den kraag pakte en hem de handboeien aandeed.

De zoogenaamde « politiepenning » leek alleen slechts op het officieele politie-kenteeken. In werkelijkheid was het een insigne van een politiek genootschap, waarop stond : « Denk aan Opper-Silezie ! »

De man bleek een Berlijnsche kleermaker te zijn, die niet volkomen normaal is.

Hij zal echter wegens poging tot vrijlating van gevangenen en het zich valschelijk voordoen als politiebeambte vervolgd worden.

De lijkenverbranding.

Men weet dat er in het parlement een wetsvoorstel is neergelegd voor de wettelijke invoering in België van de lijkenverbranding. Die praktijk vindt bij ons volk terecht eukel afkeer en weer. De wetenschappelijke en rechterlijke middens zijn ook tegen de lijkverbranding gekant, en wel uit een gansch bijzonder oogpunt. Die praktijk zou zeer nadeelig zijn voor de rechterlijke plegingen. Immers, hoe dikwijls gebeurt het niet dat het parket opgravingen beveelt, wegens opheldering en bestrafling van misdaden. Men zou kunnen beweren dat die gevallen van ontgravingen slechts zeer uitzonderlijk zijn. Daarover heeft ridder de Vrière de volgende vraag gesteld aan den minister van Justicie :

« Alvorens over te gaan tot de stemming over de lijkverbranding, ware het nuttig zoo de leden van den Senaat het juiste aantal ontgravingen kenden die, in de jongste drie jaren, op bevel van het parket werden gedaan. De minister gelieve deze inlichtingen te verstrekken. »

Het antwoord luidt :

« Het aantal ontgravingen gedurende de drie laatste jaren door de rechterlijke overheid opgelegd bedraagd 290. »

Dit getal bewijst dus dat de ontgravingen dikwijls voorkomen. De lijkenverbranding waren bijgevolg eene ernstige belemmering van den gang der rechterlijke zaken.

MENGELWERK VAN « *DE POSTRIJDER* »

— 44 —

LAMBRECHT VAN LOO

(Vervolg).

De grijzaard nam hare hand in de zijne. Hij keek haar lang en diep in de oogen, en zegde dan met trage stem :

— Godelieve wees openhartig, zeg mij, hebt gij mij nooit mijne onbarmhartigheid verweten ? Hebt gij mij nooit beticht, van mijne kinders niet te beminnen zooals het betaamde !

Godelieve zag den ouden ridder verwonderd aan.

— O vader, antwoordde zij met vuur, ik wist te wel wat ik u al verschuldig was. Nooit heb ik zoo iets zelfs durven peinzen.

Er lag zooveel rechtzinnigheid in Godelieve's stem, dat Hugo aan de waarheid harer woorden niet kon twijfelen.

— Gij hebt nochtans in 't begin gebrek moeten lijden, sprak Hugo.

— Ik legde de schuld van alles op mij alleen.

— En aan mij dacht gij niet ?

— O vader, geen dag ging voorbij zonder dat mijne gepeinzen naar Schoorisse zweefden. Zaagt gij al de tranen, die ik vergoten heb ? Mijn grootste kruis was, de smart, het verdriet, de pijn, die ik wist u veroorzaakt te hebben.

— Waarom hebt gij mij dan verlaten ? riep Hugo somber en eenskraps opschietend.

De jonge vrouw boog het hoofd en zweeg.

De heer van Schoorisse bedaarde bijna terstond en vervolgde zacht, doch eenigzins verwijtend.

— Godelieve, Godelieve, wat hebt gij mij doen lijden ? Gij waart mijn eenige troost. Aan uwe zijde alleen genoot ik nog eenig geluk, eenige vreugde ; gij alleen kondet mij het verlies uwer duurbare moeder voor eenige oogenblikken doen vergeten. En gij, het voorwerp mijner voorliefde, gij verstoot mij ! Gij rukt u uit mijne armen ! Gij vlucht, gij verlaat uwen ouden, afgeleefden vader voor eenen ellendigen geluksoeker !.

Deze treurige herinneringen hadde Hugo diep bewogen. De hardnekkige grijzaard voelde zijn hart verweeken. Twee tranen glinsterden in zijne oogen en hij drukte zoo smartelijk de hand zijner dochter, dat deze door al hare lidmaten trilde.

— Godelieve, Godelieve, sprak Hugo met den toon der bitterste droefheid, waar heeft uw grijze vader dat verdiend ?

De jonge vrouw hief het hoofd op Hare bleeke wangen waren nat bekreten. Eene wolk van tranen benevelde hare heldere blauwe oogen, en vermeerde nog de genegenheid en de belangstelling, die haar zachtmoedig gelaat bij 't eerste opzicht inboezemden.

— Vader antwoordde zij treurig God beware mij ervan u van iets te beschuldigen. Nooit hebt gij mij in 't minste misdaan. Ik alleen ben plichtig. Ja vader ik heb u verlaten, ik heb u ontvlucht. Vraag aan de muren uwer kamer hoeveel tranen en zuchten het mij op voorhand kostte ! Maar wat moest ik doen ? Hij moest sterven ; hij was arm. Waar gevlucht voor hem Hij had geenen enkelen vriend. Waar zou hij troost gaan zoeken ? elkeen kon hem verraden. En Lambrecht bevond zich in dien staat, in dien akeligen staat, uit enkele liefde voor mij ! Vader ik heb u beleedigd, maar mocht ik zijne zijde verlaten ? Hij was toch mijn echtgenoot !

Hugo had de hand zijner dochter losgelaten. Hij hield de armen op de borst gekruist en keek met strakken blik in het haardvuur. Een bevige strijd greep plaats in zijne borst.

Godelieve zag het. Zij zakte vol angst op de knieën, en de samengevouwen handen naar den grijzaard smeekend uitstekende :

— Vader, bad zij met hartverscheurende stem, blijf toch niet eeuwig op mij verstoord. Denk dat uwe gramschap ook op uwe onschuldige kleinderen valt ! Om huunentwil, vergeef mij mijne misdaad. Ik zal pogen alles te herstellen.

En snikkend liet zij het hoofd op Hugo's knieën vallen.

De oude ridder was diep ontroerd. Hij bezag zijn kind met medelijden en voelde zijnen toorn overwonnen Hij hief zijne geknielde dochter van den grond en sprak :

— Sta op, Godelieve, sta op en kom aan mijne borst Ik heb alles vergeten. Gij zijt eene goede, eene edele vrouw !

Een kreet van blijdschap ontsnapte haren boezem. Zij vloog haren vader aan den hals, en ombelsde hem zonder ophouden.

— O beste vader, riep zij, heb dank, heb duizendmaal dank. Nooit zal ik dezen dag vergeten.

— Ik vergeef u alles, herhaalde de grijzaard door de liefdebewijzen zijner dochter in goeden luim gebracht Van nu af zijn mijne armen en mijn slot voor u open als voorheen. Wat uwe kinderen betreft, brengt ze op volgens hunnen toekomenden staat ; ik sta voor alles in. Eene voorwaarde nochtans, voegde Hugo er bij, en zijn wezen werd weder streng en duister.

Godelieve zag haren vader angstig en onrustig aan.

— Nooit, zegde Hugo traag, en hij steunde op iedar woord, nooit zult gij mij van den anderen spreken.

Eene wolk van droefheid overtrok het gelaat der jonge vrouw. Zij zweeg eenen stond en antwoordde dan treurig :

— Ik zal gehoorzamen, vader.

Dit voorval had den wederzijdschen geestdrift merkelijk geblusch. Eenigen tijd was alles stil. Godelieve veegde ter sluiks eenige tranen uit hare oogen poogde hare zuchten te verstoomen. Hugo gebaarde niets te hooren noch te zien.

Langzamerhand werd het onderbroken gesprek hernomen. De grijzaard ondervroeg Godelieve vooral over hare kinderen. Zij kon er hem niet genoeg van vertellen. Hij aanhoorde haar met gretige aandachtigheid en 't was reeds laat in den avond toen hij zijne dochter verliet.

's Anderensdaags kwam Lambrecht zijn huisgezin bezoeken. Godelieve vertelde hem algauw het voorgevallene. Groot was de vreugde van den jongen ridder.

Godelieve drukte met tranen in de oogen haar spijt uit, dat vader jegens Lambrecht zoo onrechtvaardig was.

— Wees daar niet in bekommerd, antwoordde de heer van Loo. Verheug u om het voorgevallene. De tijd en uwe goedheid zullen het overige wel doen.

Dit trootste eenigzins de jonge vrouw en de zoetste hoop daalde weder in haren boezem.

XXXIV.

HET DANKBAAR VROUWTJE.

Sinds dien dag kwam Hugo dikwijls zijne dochter bezoeken. Hij voelde zich zeo tevreden, zoo gelukkig in het midden zijner jonge familie ! Somtijds ontmoette hij er Lambrecht van Loo. Hugo bleef koel en droog voor zijnen schoonzoon, doch nooit meerwierp hij hem een bitsig woord noch zelfs eenen dreigenden oogslag toe.

Nooit sprak Godelieve van haren dapperen echtgenoot. Zij deed al wat mogelijk was om de gunst en de liefde haars vaders te winnen. Zij lukte er in buitenmate. Hare teederheid, hare liefde, hare zachtzinnigheid, de moed waarmede zij haar onder het ruw karakter van den ouden krijgsman wist te plooien, hare verrukten en betooverden hem zoodanig, dat hij zijne dochter niets zoude hebben kunnen weigeren.

Wat was Hugo nu opgeruim ! ! Hij was niet meer alleen en verlaten ; hij zag zich omringd van gansch eene kleine minnende familie.

De tevredenheid verzachte ook zijn hard gemoed. De naam van Lambrecht boezemde hem niet meer denzelfden walg in als voorheen, zijn bloed kookte niet meer als hij den ongen ridder zag en hij kon zich soms niet inhouden de dapperheid en edelmoedigheid van zijnen jongen schoonzoon te bewonderen.

De toorn en de hoogmoed behielden nochtans de boventand ; Hugo wilde den heer van Worteghem niet kennen.

Godelieve, bemerkte met de gewone fijnheid van geest der vrouw, wat in haren vader omging. Zij koesterde, misschien wel met reden, de streelende hoop haren gemaal weldra met ridder Hugo verzoend te zien. Een onvoorzien voorval kwam hare verwachting te leur stellen.

Het beleg werd opengebroken. Hugo zou naar Schoorisse vertrekken en ginder waarschijnlijk, ver van den invloed zijner dochter en zijner kinderen, in zijnen haat tegen Lambrecht volharden.

Welk was de reden van dit schielijk besluit ? Reeds maanden en maanden belegerde men het slot en er was nog geen schijn van overgaaf. De Duitschers schenen hen weinig om het beleg te bekreunen. Wekelijks was het feest op de burcht Men dronk en men schonk er, men stak vreugdevuren aan en zong en juichte alsof er geene Vlamingen waren.

Deze meenden dat dit alles een krijgslist was. Men lijdt gebrek in het slot, dachten zij, de hongersnood doet er zich allengskens gevoelen en de vijand wil ons door deze betoogingen verschalken. Doch het feesten en brassen bleef duren en weldra was het gerucht in omloop, dat de Duitschers langs eenen onderaardschen weg uit het Land van Waas al den voorraad trokken dien zij behoefden.

Zoo men denken kan, bracht dit eene groote ontmoediging onder de Vlamingen.

Daarbij werd de winter eenskraps zeer streng. Leie en Schelde waren bevrozen, een dikke laag sneeuw bedekte den grond. 't Grafelijk leger leed verschrikkelijk aan koude en gebrek.

Zoo kan het niet langer blijven duren. Zekeren morgen verzamelde Boudewijn van Rijsel zijnen krijgsraad. 's Namiddags pakten de Vlamingen hen op, staken hunne hutten in brand en togen af naar Evergem.

Groot was de neerslachtigheid binnen Gent. De ongelukkige stad mocht haar wederom verwachten aan gedurige stoorprijen, moorden, invallen en bloedige gevechten.

De noodlottige uitval van het beleg smarte niemand meer dan Lambrecht van Loo. De jonge ridder was Gent aangekleefd alsof zij zijne vaderstad geweest ware. Hij had de edelmoedige gastvrijheid, hem door de gulhartige poorters geschonken niet vergeten. Hoe gaarne had hij hen de weldaad vergolden, met hen ten koste van zijn bloed, van die duivelsche burcht te bevrijden die hen zoolang teisterde !

Den ganschen dag liep hij treurig en droefgeestig. Godelieve poogde vergeefsch hem wat moed in het hart te spreken. Het baatte niet ; de Duitsche burchtlig als een versmachtend pak op het hart van den heer van Loo. 's Avonds, ten prooi aan de grootste neerslachtigheid, verliet Lambrecht de stad, en hij warde, als een spook, tusschen de puinen der hutten der vertrokken Vlamingen.

Soms bleef hij staan en balde dreigend met nutteloze woede, de vuist naar de hooge onverwinbare wallen van het vijandelijk kasteel ; ofwel hij sloeg de armen kruislings over de borst, en zijne oogen schoten schichten van spijt en van nijd op de gehate burcht.

Binnen het slot was alles in volle feest. ¡De Duitschers vierden den afloop der Vlamingen. De hemel zag rood van de vlammende vreugdevuren. De trompetten schalden zege en de halfdronken krijgslieden gaven hunne uitbundige vreugde lucht door het brullen van de honendste spotliederen over de Vlamingen.

Het bloed kookte in Lambrechts aderen.

— Gevloekte burcht ! morde hij knarsetandend. Hoe lang zult ge ons nog tarten ? Gij afschuwelijk roovernest ! 'k Wilde gaarne honderd jaar zonder rust, noch vreda door de wereld zwerven, mocht ik eens uwe torens in de Schelde zien tuimelen en uwe muren in gruis en stof zien vergaan !

De zwarte wallen, die zich akelig op het blanke, door de zilveren maan verlichte Isneeuwveld, afschetste, schenen den vergramden ridder spottend toe te grijnzen.

Lambrecht van ongenoegen, rusteloos en ongeduldig, liep over en weder het veld.

Een krijschend gekras trok opeens zijne aandacht. Hij ziet rond en bemerkt eene bejaarde vrouw, die met een steenen kruik in de hand langs eene geheime sluipdeur, in den omheiningsmuur gemaakt, de burcht buiten treedt. De vrouw stapte over het ijs van den gracht en richtte haar recht naar eene fontein, die niet ver van het slot lag. Daar men binnen goed water had, kwamen de Duitschers hier dikwijls hunnen vooraad opdoen.

(*Wordt vervolgd*)